

Legendele florei și ale faunei

Selecție texte: LAURA IVONA DUMITRU

ANDREAS PRINT

CUPRINS

LEGENDELE FLOREI / 7

De ce nu pot arborii umbla / 9

Bradul sau Pomul darurilor / 12

Legenda mestecănelului / 15

Povestea pinului / 17

Legenda plopului tremurător / 19

Legenda salciei plângătoare / 22

Alunul / 23

Trandafirul și spinul / 24

Povestea bujorului / 26

Busuiocul / 30

Povestea busuiocului / 31

Floarea lacrimilor / 32

Brândușa și ghiocelul / 34

Zăpada și ghiocelul / 36

Lăcrămioarele / 37

Legenda macilor / 39

Legenda florii de Nu-mă-uita / 41

Stânjenelul este creat din cauza cârțițelor / 43

Urzica / 44

Povestea viorelei / 46

LEGENDELE FAUNEI / 47

Legenda cerbului / 49

Legenda ariciului / 53

LEGENDELE FLOREI

De ce nu pot arborii umbla

nainte de multe mii de ani, era o vreme când și arborii puteau umbla. Atunci trăia undeva un om foarte bogat, dar zgârcit. Doamne! de să fi putut, ar fi îmbucăt lumea toată, de zgârcit ce era.

Odată, s-a dus omul acesta în pădure, unde a văzut un stejar minunat de frumos. El avea mulți copaci pe lângă casa sa, dar s-a gândit ca să aibă și pe acest stejar; deci îi zise:

– Vino cu mine la coliba mea, că eu nu am niciun vreasc.

Stejarul n-a mai stat pe gânduri, ci s-a luat cu omul către casă. Pe drum omul s-a obosit, deci a zis copacului:

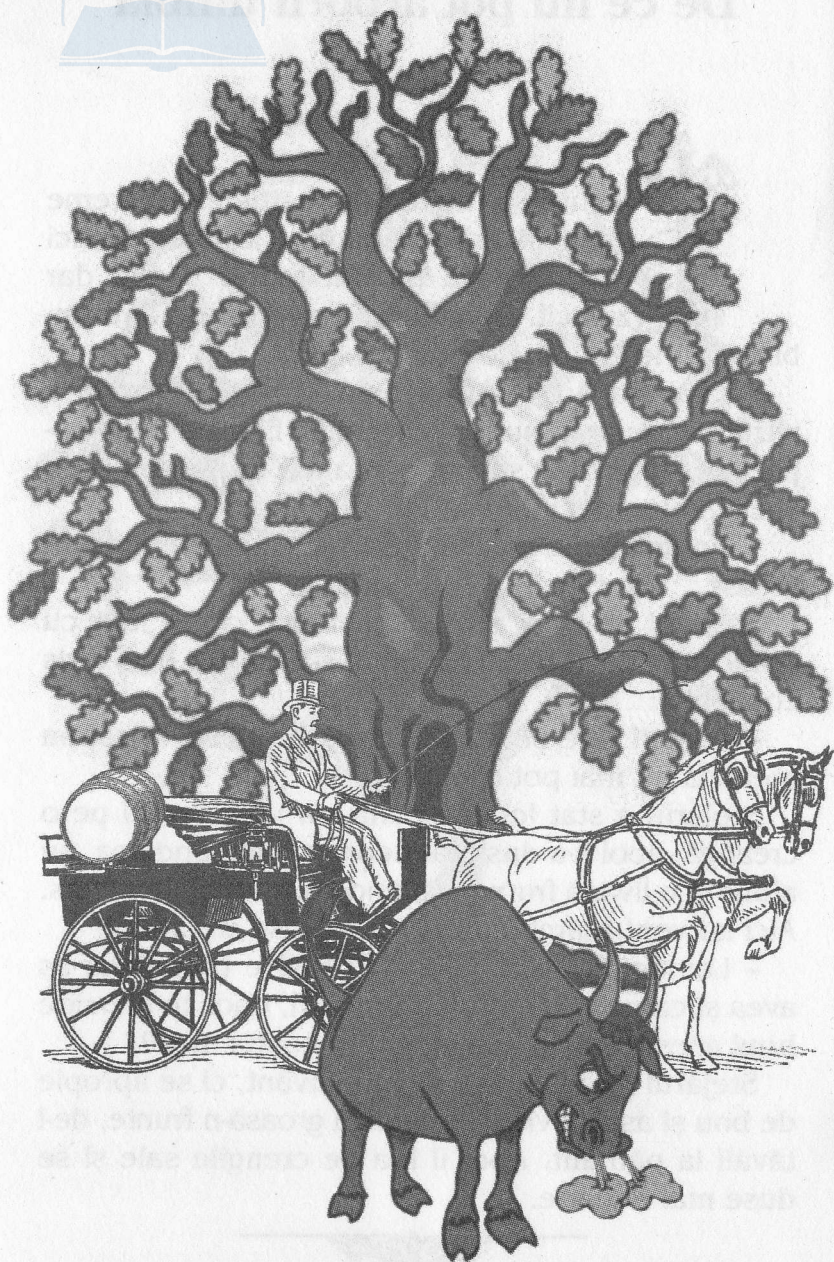
– Tu ești tare și mare, du-mă pe mine la coliba mea, că nu mai pot de obosit.

Stejarul a stat locului până s-a urcat omul pe o creangă, apoi s-a dus mai departe. Mergând așa, au ajuns la o livadă frumoasă, unde păștea un bou gras. Aici iar veni zgârcitului o poftă și zise stejarului:

– Lemne așa avea, însă ar fi foarte bine dacă așa avea și carne de friptură. Cum ar fi, dacă tu ai ucide boul acesta și l-am lua cu noi în coliba mea?

Stejarul nu răspunse niciun cuvânt, ci se apropie de bou și așa-l lovi cu o creangă groasă-n frunte, de-l tăvăli la pământ. Apoi îl luă pe crengile sale și se duse mai departe.

Dar nu mult s-a dus și pe drum au ajuns din urmă o trăsură în care era un butoi cu vin; căraușul dormea. Aici iar îi veniră zgârcitului poște noi și zise:

– Hm! Lemne aș avea, carne aș avea, dar n-am vin. Cum ar fie oare dacă ai ridica tu butea aceea pe crengile tale, ca să o ducem la coliba mea?

Stejarul nu zise nimic, ci, apropiindu-se de car, ridică butea pe crengile sale și merse mai departe. După un răstimp au ajuns lângă o bisericuță. Acolo zise omul către stejar:

– Lemne aș avea, carne aș avea, vin încă aș avea, dar n-am cratiță unde să-mi frig carnea. Cum ar fi oare dacă ai lua tu clopotul cela din turn? Din el mi-aș putea făuri câteva cratițe!

Stejarul nici acum nu a zis nimic, ci, apropiindu-se de turn, și-a întins o creangă înlăuntru, prin gaura ferestrei, și a scos clopotul afară.

Tocmai voia el să îl anine de o creangă, când, deodată, trăsni din cer și făcu tot ferfenițe stejarul, și omul, și butea cu vin. Numai clopotul a rămas întreg, pe care oamenii l-au așezat iar în turn, la locul lui.

De atunci însă, arborilor nu le mai este dat a se mișca din locul lor.

ION POP RETEGANUL

Bradul sau Pomul darurilor

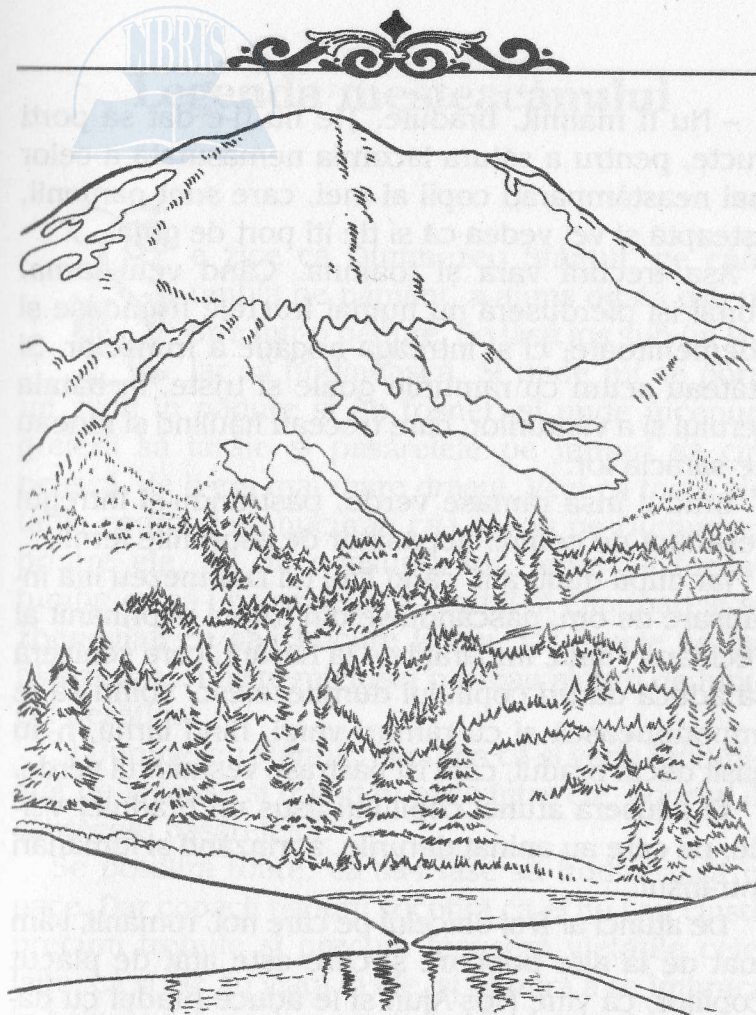

ând bunul Dumnezeu a creat lumea pomilor, a împodobit pe fiecare cu o mulțime de lucruri frumoase și bune. Astfel, un pom a fost dăruit cu pere de toată mâna, ori cu frumoasele mere galbene și roșii; altul a căpătat gustoasele cireșe, care sunt cele dintâi fructe ale verii, sau visinele roșii, surori bune cu cireșele; iarăși alt pom a rodit nucile cu coaja tare, care ne îmbie la trudă, ca să le putem gusta miezul alb și lăptos; tot așa a luat ființă rodul diferit al lumii întregi de pomi care împodobesc dealurile și văile, grădinile și livezile, de-a lungul și de-a latul pământului lui Dumnezeu.

Bradul ar fi vrut și el să fie un pom cu fructe, să stea în apropierea oamenilor și să facă și el bucuria copiilor, cum fac dulcile cireșe, când se îngână primăvara înflorită cu vara soarelui cald. Dar veșmântul lui întunecat nu atrăgea pe nimeni și toți râdeau de frunzuțele lui ca acele și de conul lui tepos.

Și bietul brad, văzând că nici conul, nici rășina lui mirositoare nu se pot asemăna cu fructele celorlalți pomi și nu ademenesc pe nimeni, plecă amărât din lumea pomilor și se retrase departe, în pădure. Acolo își plângea în taină obida. Ce putea să facă?

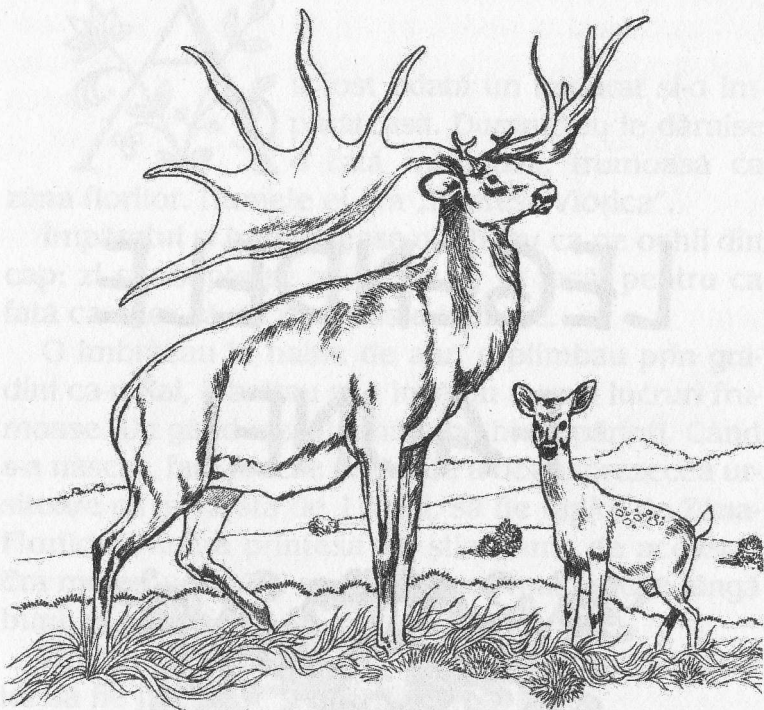
N-avea ce să dea oamenilor. Plângea în sufletul său, dar fără să se tânguie, fără să se revolte.

Iar bunul Dumnezeu, care vede toate și are grijă și de bobul de rouă, și de firul de iarbă, auzi râsul răutăcios al pomilor roditori și văzu lacrimile bradului cuminte. Se apropie atunci de dânsul și-i spuse:

LEGENDELE FAUNEI

De la muntele din spate, dintr-un loc înalt, se
aude un cântec de vânt, un cântec de apă, un cântec
de pământ, un cântec de viață. Acest cântec este
cântecul naturii, cântecul care ne înalță și ne
întărește. El ne dă putere și încredere în noi înșii.
El ne face să simțim că suntem parte dintr-un
tot, că suntem conectați cu totul și cu toate.

Simona P. Ionescu
Măști de pădure

Legenda cerbului

Dumnezeu, după ce a făcut toate animalele și vietățile, a orânduit apoi fiecăruia felul de viață și locul unde să-și ducă traiul. A rânduit ca peștii să trăiască în ape, păsările să zboare prin aer; șerpii și alte jivine – în pământ; urșii, lupii, cerbii și căprioarele – în păduri și așa a dat fiecăruia locul de trai și felul de viață.

Dintre toate animalele care trăiesc în pădure, cerbul, mai mândru și mai încrezut în el, ceru să fie mai marele pădurilor și munților. Dumnezeu primi să împlinească dorința cerbului, dar îi puse o singură condiție, și anume:

– Ești sigur că vei putea să dobândești ascultarea celorlalte dobitoace?!...

Cerbul, mândru, făgădui că da, că se simte în stare să se facă ascultat și iubit de supușii săi. Dumnezeu, văzând așa, a dat binecuvântarea cerbului și l-a trimis să-și împlinească obligația. Cerbul, plin de recunoștință, mulțumi lui Dumnezeu și-i mai ceru ceva înainte de plecare, cam cu sfială, ce-i drept, dar ceru:

– Doamne, ca să fiu cunoscut de supușii mei, dă-mi un semn după care să mă deosebesc de toți și să fiu văzut de la depărtare!...

– Să-ți vopsesc blana în roșu? propuse Atotștiitorul.

– Nu, Doamne, aș vrea ceva mai frumos.

- Atunci să te fac bălțat alb cu negru.
- Bunule Părinte, să-mi fie cu iertare, dar drept să spun, nu prea mi-ar conveni.
- Atunci, ce vrei?! zise Dumnezeu cam supărat, văzând ca cerbul e nemulțumit.
- Doamne, eu cred că mi-ar sta bine cu o coroană mare pe cap, așa cum se cuvine unei căpetenii peste pădurile munților.

- Bine, cerbule, fie precum ți-e voia. Fiindcă ție nu ți-am dat coarne, cum am dat boilor și altor făpturi ale mele, iată te binecuvântează să porți pe cap două crengi verzi, frumoase și rămuroase, de stejar, care să-ți stea falnice ca două pompoane.

Și zicând așa, înfipse în capul cerbului două crengi verzi de stejar. Cerbul mulțumi lui Dumnezeu pentru podoaba ce i-a dat și mărirea în care l-a blagoslovit și plecă să stăpânească pădurile. În clipa când își luă rămas-bun de la Făcătorul lumii, acesta îi aminti să nu-și uite făgăduiala.

Și plecând cerbul la datoria lui, întări din nou făgăduiala ce făcuse lui Dumnezeu, cum că va ști să dobândească ascultarea celorlalte dobitoace. Dumnezeu, care știa tot ce are să se întâmple, urmărea cu priviri neîncrezătoare cum falnicul cerb o luă la goană spre împărăția tainică a pădurilor.

Cum ajunse la marginea pădurii, scoase un strigăt puternic, pentru a aduna animalele care trebuia acum să-i dea ascultare lui, noul voievod al brazilor. Căprioarele, caprele, viezurii, vulpile începură chiar să se adune, pentru a asculta porunci de la cel ce de Dumnezeu era ursit să le fie acum stăpân.

Un lup flămând nu voia să bage în seamă cele ce spunea cerbul și se îndrepta în goană către o stână din apropiere, pentru a-și face rost de ceva de-ale gurii.

Cerbul căuta să impună ascultare lupului, dar lupul, disprețuindu-l, îi arătă niște colți, încât a înfiorat de spaimă pe cel care ceruse lui Dumnezeu să fie mai mare peste păduri. Și dacă cerbul nu o lua la sănătoasa, nu se știe ce se putea întâmpla. Atunci cerbul, înspăimântat, și revoltat de obrăznicia lupului, o luă la goană la Dumnezeu, să i se plângă de lup.

Cum îl văzu, Atotputernicul îi zise: